

அருளிச்செயல் ஸேவாக்ரமங்கள்

(P. B. A. ஸ்வாமி)

தீவ்யப்பிரபந்தங்களை இயல் ஸேவிக்குங் காலத்தில் ஒரு விதமான நிபந்தனையில்லாமல் அவரவர்களுக்குத் தோன்றினவாறு நிறுத்துவதைப் பெருர்பாலும் எங்கும் காணுகின்றோம். அடியடியாக நிறுத்தவேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் நிறுத்தாமல் முதலடியின் சில சொற்களை இரண்டா மடியோடு கூட்டுவது, அவ்வடியின் சொற்களை பேஷடியோடு கூட்டுவது, ஏன் றிப்படி காணும் ப்ரகாரங்கள் எக்காலத்தில் யாரால் எதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவை? பாராயணம் பண்ணுப்போது அர்த்தாநுஸந்தானத்திற்கு, ப்ரஸக்தி யில்லாமையால் அர்த்தத்தில் நோக்காகப் பாதங்களை ஒடிப்பது எதற்காக? ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாராயணத்திலாவது ஸ்தோத்ர பாடங்களிலாவது இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகள் இல்லையே. தீவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு மாத்திரம் எதற்காக ஏற்பட்டது? ஏற்பட்டாலும் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லார்க்கும் வேற்றுபையின்றி ஒலேவிதமான ஏற்பாடு இருந்திடக்கூடாதா? நான்கு திருநாமங்கள் சேர்ந்து ஸேவித்தால் நால்வரும் நான்கு விதமாக நிறுத்துப்படியாய்ப் பல விடங்கள் காண நேர்கின்றதே; இதென்ன? என்று சில பெரியார்கள் சர்ச்சிப்பதுண்டு. இதைப்பற்றிச் சிறிது விமர்சிக்க விரும்புகிறோம்.

வடமொழி வேதத்தில் ஸம்ஹிதை பதம் க்ரமம் என்கிற ரீதிகள் ஒருவிதமாக நடந்து வருகின்றன. அர்த்தாநுஸந்தான ப்ரஸக்தி அனுமாத்ரமும். அதில் இல்லாபையினால் நிறுத்த வேண்டுமிடங்கள் வல்பிக்கவேண்டிய அவசியம். அதில் இல்லையாயிற்று. ஸ்தோத்ரபாடங்களுக்கு ஸந்திதிகளில் நியதப்ரசாரமுமில்லை, விசேஷ ப்ரசாரமுமில்லை. சில ஸ்தோத்ரங்களைச் சில காலங்களில் அநுஸந்திப்பதென்றிருந்தாலும் பாதம் பாதமாக நிறுத்தி ஸேவிப்பதென்கிற ப்ரகரியையின்றிக்கே பூர்வார்த்தம் ஒரு மூச்சாகவும் உத்தரார்த்தம் ஒரு மூச்சாகவும் ஸேவிக் கிற ப்ரகாரமே காண்கிறது.

அர்ச்சாவதார வேதமான தீவ்யப் பிரபந்தங்களை எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கு மாறு செவிக்கிளிய செஞ்சொல்லாக ஸேவிக்க வேணுமென்கிற திருவுள்ளத்தோடு பூருவர்கள் ஏற்பாடு செய்த காலத்தில் அர்த்தச் சேர்த்தியை நோக்கி நிறுத்துமிடங்களை ஒருவாறு ஏற்பாடு செய்தருளினார்கள். மேலெழு நோக்கு மிடத்தில் சிலசில இடங்களில் அவர்களுடைய ஏற்பாடு அநுகுணமல்லாதது போல் தோன்றவுங் கூடும். நிரூபித்துப் பார்த்தால் அதுவே ரஸவத்தரமாக இருக்கும். இதற்காக இரண்டொரு இடம் எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

திருப்பல்லாண்டில் *வாழாட் பட்டு* என்கிற பாசுரத்தில் “இராக்கதர்வாழ்” என்று நிறுத்திவிட்டு “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்கு” என்று ஸேவித்துவருவது எங்கும் ஏகரீதியாகக் காண்கிறது. இங்கு “இராக்கதர் வாழிலங்கை” என்னுமளவும் ஒரு அடியாயிருக்க இதை உடைப்பானேன்? இராக்கதர் வாழ் என்கிற விசேஷணம் இலங்கையில் தானே அர்வயிக்கவுரியது. அந்த விசேஷணத்தைத் தனியே நிறுத்திவிட்டு “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்கு” என்று ஸேவித்துவிட்டால் ‘வாழ்’ என்பது எங்கே அர்வயிக்கும். அந்தர்த்திலன்றோ நிற்க வேண்டியதாகிறது. இப்படியன்றிக்கே (வாழிலங்கை) என்கிற வரையில் நிறுத்தினால் அர்வயக்ரமம் பொருத்துவதோடு அநாவச்யகமாக அடியை உடைக்காமையும் தேறுகின்றது—என்று நவீன நிரூபகர்கள் நினைக்கக் கூடும்.

வாழ் என்பது இலங்கையில் அந்நவிக்ஷக்ஷடியதென்று சிறுவர்க்கும் தெரியக்கூடிய விஷயமாதலால் முன்னோர்கள் இதையறிந்தும் உடைத்து ஸேஷிக்குர்ப்படி நியமித்ததன் கருத்து என்னவென்றால், கேண்மின்; 'இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்கு' என்று ஸேஷித்தால் எம்பெருமானுடைய ஒரு திருநாமம் 'பூர்த்திபாய்ச் செல்லப்பட்டதாகின்றது: இங்ஙனன்றிக்கே (பாழாளாகப் படை பொருதானுக்கு) என்றால் சுவையில்லையாகிறது.

இன்னமும் ஓரிடம் எடுத்துக் கொள்வோம்; திருப்பல்லாண்டிலேயே *எந்நாளெம் பெருமான்—உன்தனக்கடியோ பென்றெழுத்துப்பட்ட வந்நாளே" என்று ஸேஷிப்பதை எங் கும் ஏகரீதியாகக் காண்கிறோம். இங்கு இரண்டாமடியின் முதற்சொல்லாகிய (அந்நாளே) என்பதை முதலடியோடு சேர்த்து ஸேஷிக்க, வேண்டிய அவசியம் இல்லை; எம்பெருமானே! உன்தனக்கு அடியோமென்று எழுத்துப்பட்ட நாள் எந்நாளே) என்பது ஒரு வாக்யார்த்த மாக நிற்கிறது; (அந்நாளே அடியோங்க ளடிக்குடில் வீடு பெற்றுய்ப்பது காண்) என்பது அடுத்ததொரு வாக்யார்த்தமாக நிற்கிறது. ஆகவே, அந்நாளே யென்பதை முதலடியோடு கூட்டி ஸேஷிக்க வேண்டுவானேன்? என்று கேட்கக்கூடும். இங்கு முன்னோர்களின் திருவுள்ள மென்ன வென்றால், அந்நாளே யென்பது முன்னடியோடு ஏகச்வாஸமாகவே உச்சரிக்கப்படவேண்டும்; இடையில் மூச்சுவிட்டால் ரஸபங்ஃபேயாகும். உன்தனக்கு அடியோ மென்று எழுத்துப்பட்ட அந்த நாளிலேயே நாங்கள் ஸாகுடும்பமாக உஜ்ஜீஷிக்கப் பெற்றோபென் பது இங்கு விவக்ஷிதமாதலால் (எழுத்துப்பட்ட வந்நாளே) என்னுமளவும் ஒரு வாக்யார்த்த மாக இருப்பதில் சுவை மிகுதியுண்டு என்று திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் பூருவர்கள்.

இங்ஙனே பல விடங்களிலும் ஆராய்ந்து பார்க்கையில் நிறுத்துமிடங்களின் வ்யவஸ்தை பூருவர்களே செய்ததென்றும், அதவும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியுடன் செய்யப்பட்டிருக்கிற தென் றும்-சொல்லுப் படியாகவுள்ளது. ஆனால் முன்னோர்கள் ஏற்படுத்தின வளவோடு சில்லாமல் காலக்ரமத்தில் அவரவர்கள் தம்மக்குத் தோன்றினவாறெல்லாம் நிறுத்தவும் ஒடிக்கவும் இடமுண்டாய்விட்டது.

திருச்சந்த விருத்தத்தில் *கேடில் சீர்வரத்தன்* என்கிற பாசுரத்தில் இரண்டாமடி "நாடினோடு நாட்டமாயிரத்தனாடு நண்ணினும்" என்பது. இங்கு 'நாட்டமாயிரத்தன்' என் பது முழுச்சொல். நாட்டமென்று கண்ணுக்குப் பெயர்; நாட்டமாயிரத்தனென்று ஸாஹஸ் ராக்ஷணை இந்திரனைச் சொல்லுகிறது. நாட்டமாயிரத்தன் நாடு நண்ணினும்—இந்திரலோகத் தைச் சேர்ந்தாலும் என்று பொருள். இவ்விடத்தில் விவேகிகளோடு அவிவேகிகளோடு வாசியறப் பெரும்பாலும் எப்படி நிறுத்துகிறார்களென்றால், "நாடினோடு நாட்டமாய்—இரத்த னாடு நண்ணினும்" என்று ஸேஷித்து வருகிறார்கள். சில மஹான்கள் யதாஃகரமாக ஸேஷிப் பது முண்டு; அது ஸ்வல்பம். பெரும்பான்மையாக விபரீதமாய் ஸேஷித்து வருகிறார்கள். ஒரு தீவ்ய தேசத்தில் பத்திருபது ஸ்வாமிகள் இப்படியே ஏகரீதியாக ஸேஷித்ததைக் கேட்ட ஒரு மஹநீயர் வருந்தி ஸாதித்தாராய்—'இரத்தநாடு' என்று சொல்லுவதைவிட 'உரத்தநாடு' என்று சொன்னால் ஒரு ஊரின் பேரையாவது சொன்னதாக இருக்குமே என்றாராய். அவருடைய பரிதாபத்தை என் சொல்வோம்.

இவ்விதம் அஸம்பத்தமாக வொடித்து நிறுத்துமிடங்கள் பலவுண்டு. அவற்றுக் கெல் லாமாக இஃதொன்று எடுத்துக் காட்டின்படி: இத்தகைய அஸந்தர்ப்பங்ஃளைத் திருத்தவ தென்றால் அது மிகவும் கடினமான காரியமேயாகும், 'அநாதி ஸம்பரதாயத்தைப் பாழ்படுத்த வந்து விட்டானிவன்' என்கிற துஷணைக்கே இடமேற்படும், 'ஸங்கே சக்தி: கலௌ யுகே'

என்றபடி பெருந் திரளாகச் சேர்ந்து ஒரு விதமாக ஸேவித்துவிட்டால் அதற்கே ப்ராபல்யம் ஏற்பட்டு விடுமாதலால் அவ்விடங்களில் சிஷிப்பவர்கள் பரிஹாஸ்யராவார்கள். பிறரை சிஷிக்க அஞ்சினாலும் விவேகிகளாயிருப்பவர்கள் தாங்கள் ஸேசிப்பதை அஸம்பத்தமாக ஸேவிக்கமாட்டாமல் செற்சுவைக்கும் பொருட் சுவைக்கும் பொருத்தமாகவே ஸேவிக்க விரும்புவர்களாதலால் அப்படி ஸேவிக்கும்போது இவர்கள் ஒரு பக்கம் இழுப்பதாகவும் பிறர் மற்றொருபக்கம் இழுப்பதாகவும் காண நேர்ந்துவிடுகிறது. மற்றவர்களும் விவேகிகளாக ஆகும் வரையில் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்கள் அபரிஹார்யமேயாம்.

திவ்யப்ரபந்தம் தமிழ்ப் பாஷையில் அமைந்திருப்பதாலும், 'தமிழ் பாஷை நமக்குச் சொந்தமானதுதானே' என்று ஒவ்வொருவரும் நினைக்குப்படியாயிருப்பதாலும் சிறிது வாயைத்திறக்க யோச்யதை யுடையா ரெல்லாருமே பகவத் விஷயாதிகாரிகளாகக் கருதப் படுகின்றனர். அன்னவர்களால் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஏற்படும் கோளாறுகள் அபாரம். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "சென்னியோங்கில் *நின்னுள்ளேனாய்ப் பெற்ற நன்மை இவ் வுலகினிலார்பெறுவார் * என்கிற அடிக்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ள ஒருவருக்கு விரும்ப முண்டாயிற்று. அவர் பகவத் விஷயாதிகாரியென்று ப்ரஸித்தரான ஒரு ஸ்வாமியிடஞ் சென்று இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்குப் பொருள் ஸாதிக்க வேணுமென்று கேட்டார். "நின்னுள் ளேனாய்" என்பதற்கு அவர்க்குப் பொருள் விளங்கவில்லை, கேட்டவர்க்கும் அவ்விடத்தில் தான் ஜிஜ்ஞாஸை. ஒருவர் கேட்கும்போது 'எனக்கும் தெரியவில்லை' என்று சொல்லிவிட் டால் அகௌரவமாய்கிடும் என்று பண்டிதம்மந்தர்கள் பெரும்பாலும் நினைக்கிற வழக்க மாதலால் அவரும் அப்படியே நினைத்து ஏதாவது ஒரு விதமாக இவர்க்குப் பொருள் சொல்லி விட வேணுமென்றே நினைத்து "நின்னுள்ளே, நாய்பெற்ற நன்மை இவ்வுலகினிலார் பெறு வா?" என்று பதவிபாசப்பண்ணி நிரவஹித்தார். ஒருநாள் ஸ்ரீங்கங்காதனுடைய கண்ப்ப க்ருஹத்தினுள்ளே ஒரு நாய் புகுந்து விட்டது; அந்த ஐதீஹ்யத்தை இங்கே யருளிச்செய்கி றார் பெரியாழ்வார். கடைகெட்ட நாய் கூட உன் திருவடியருகே வருப்படியான பாக்கியம் பெற்றுவிட்டது!, அந்த பாக்கியத்தை இவ்வுலகினில் வேறு யார் பெறுவார்? என்பதாக அர்த் தம் நிரவஹித்து விட்டார். "அஸநிக்ருஷ்டஸ்ய நிக்ருஷ்டஜக்தோ: மித்த்யாபவாதேந கரோஷி சாந்திம்" என்ற பட்டர் முக்தகத்தின் பொருளை அவர் கேட்டிருந்தார் போலும்; அந்த அர்த் தத்தை இந்தப்பாகுரத்தில் ஏறிட்டு அட்டஹாஸமாய்ச் சொல்லி விட்டார். "ஐதீஹ்யமறி யாதவர்கள் வேறுவிதமாகவு இதுற்குப் பொருள் சொல்லக்கூடும், அதுவெல்லாம் பொருளே யன்று இதுவே ஸம்பந்தாயார்த்தம்" என்றும் சொல்லிவிட்டார்.

உண்மையில் இவ்விடத்தில் நாயுமில்லை பேயுமில்லை, 'நின்னுள்ளேன் ஆய் பெற்ற நன்மை'—அடியேன் உன்னிடத்தில் அந்வயித்தவனாகிப் பெற்ற நன்மையை இவ்வுலகினில் வேறு யார் பெறுவார்? என்பது இவ்விடத்தினுள்ள தாற்பரியம்.

ஆபாதப்ரதீதியில் தோன்றுகின்ற பொருளைக்கொண்டு அவரவர்கள் அருளிச் செயல் களில் ஆர்த்தம் செய்கிறபடிகள் ஒன்றிரண்டல்ல; பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். இப் படிப்பட்ட ஸ்வாமிகள் சிலர் நிரவஹகர்களாயிருந்த காலத்தில் அருளிச்செயல் ஸேவிக்கும் ச்ரபங்களில் சில ஏற்பாடுகளை மனம்போனபடி யெல்லாம் செய்திருக்கிறார்களென்று அடியேனுடைய அபிப்ராயம். பெரிய திருமொழியில் (6-3-8) "முனிந்தீந்த வெங்கடத்து" என்பது ஒரு பாசரம். பாலைவிலத்திற்கு [அதாவது மருகாந்தாரத்திற்கு] வெங்கடமென்று பெயர். இதைச் சிலர் வெங்கடமென்று ஓதவும், அவ்விடத்தில் கைகூப்பவும் ஆரம்பித்துவிட்

டார்கள். திருவேங்கடமலையை மங்களாசாஸனம் செய்கிற பாசரமிது என்கிற பரீதி உண்டாய்விட்டது. எந்தக்காலத்திலோ திருமலையில் இப்பாசரத்தை இயலில் இரட்டித்து ஸேஷிப்பதென்கிற ஸம்பிரதாயம் புகுந்து விட்டது. வெகுகாலம் அப்படி நடந்து வந்ததாம். முப்பது ஸம்வதஸங்களுக்கு முன்பு அவ்விடத்தில் சின்ன ஜீயாக எழுந்தருளியிருந்த ஆழ்வார் திருநகரி பக்ஷிராஜையங்கார் ஸ்வாமி யென்பவர் சிறந்த விவேகியாகையாலே அவர் வெகு பாயாஸப்பட்டு இந்தத்தீயவழக்கத்தை நிறுத்தியருளினுமென்பதை அடியேன் சேரில் அறிவேன். திருவேங்கடமுடையானுடைய பரஹ்மோத்தஸவ யோன்றில் திருத்தேரினன்று இயலில் இப்பாசரம் ஸேவையாகிறது. எல்லாரும் “முளிந்தீந்த வேங்கடத்து” என்று ஒங்கி ஸேஷிப்பதும் அஞ்ஜலி செய்வதும் இரட்டிப்பதுபாயிருக்கிறார்கள். மேற்சொன்ன சின்னஜீயர்ஸ்வாமி எழுந்து “இதென்ன அநியாயம்! சேன்வி முறையில்லையா?” என்று கோஷித்தார். விசிறியாலே சிலரைப் புடைக்கவுப் புடைத்தார். அந்த ஸபயம் அந்த ஸ்வாமியின் வார்த்தை வீறு பெறவேயில்லை. எல்லாரும் இரட்டித்தே ஸேஷித்துப் போந்தார்கள். பிறகு வெகு சிரமப்பட்டு விஷயமுணர்த்தி நிறுத்திவைத்தார்.

இங்ஙனே திருத்தவேண்டிய அவத்யங்கள் நூற்றுக்கணக்காக நேர்ந்திருக்கின்றன. ஞாபகத்திற்கு வருகின்ற மற்றொரு அதிசயமும் அறைகின்றேன். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “புழையிலவாகாதே நின் செவி புகர்மாமதி” என்பது ஒரு பாசரம். இவ்விடத்தில் பலரும் “நின் செவி” என்று அநாவச்யமாக நீட்டி ஸேஷிப்பதுண்டு. ஸ்ரீபெருப் பூதாரொப்பெருமானார் ஸன்னிதியில் ஒரு திருநாளில் கோஷடியிலிருந்து ஸேவிக்க நேர்ந்தபோது அடியேன் பக்கத்திலிருந்து ஸேஷித்தவர், பலரும் ஸேஷிக்கிற வழக்கப்படியே ‘நின் செவி’ என்று நீட்டியே ஸேஷித்தார். அவர் வாசித்து விவேகியாய் மிருத்தபடியாலே ‘செவி’ என்று நீட்டவேண்டுவது அவசியமோ? என்று அவரைக் கேட்டேன்; ‘எனக்கு ஸந்தையானபடியே நான் சொல்லுகிறேன், அவ்வளவே எனக்குத் தெரியும்’ என்றாவர். ஆனால் தேவரீருடைய விவேக சக்தியைச் சிறிது உபயோகித்துப் பார்க்கலாமே’ என்றேன். செவி என்று காதுக்குப் பேராகையாலே நீட்டல் வேண்டாமென்று தோன்றுகிறது என்றார். இந்த சர்ச்சையை அவருடைய ஆசார்ய ரொருவர் குறிக்கொண்டிருந்து, என்ன சர்ச்சை நடந்ததென்று பிறகு அவரைக் கேட்டார். செவி என்கிற நீட்டலைப் பற்றின சர்ச்சை என்று, நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னாவர். அதற்கு அந்தப் பெரியார் சொன்னாராம்—அவனொரு பித்தன், நீ ஒரு பேயன்; காது ஒன்றுதானே இருக்கும், இரண்டல்லவோ காதுகள்; ஒரு செவியானால் ‘செவி’ என்றே சொல்லத்தகும்; இரண்டாகையாலே செவி என்ன வேண்டாவோ? ஹரி சப்தங்கூட அறியாதவன் ஒன்று சொல்லுவதும் அதை நீ ஆமோதிப்பதும் நன்றியிருக்கிறது! என்றாராம். வட்டமொழியில் ஹரி: ஹரி ஹாய: என்கிறப்போலே தென் மொழியில் செவி: செவி செவய: என்று அந்த ஸ்வாமி சப்தமஞ்சரி கற்பித்து விட்டார். அவர் ஸாமான்யரல்லர். ஆசார்ய பதவி நிர்வாஹகர். விநோதமாகச் சொன்னாமல்லர், உண்மையாகவே அப்படி க்ரஹித்துச் சொன்னவர்.

இவ்வண்ணமாக அடியேனுடைய அநுபவத்தில் நேர்ந்த இதிறாஸங்களை யெழுதுவதானால் ஒரு பெரிய புத்தகமாகும். இப்படியாக நேர்ந்திருக்கிற பிறழ்வுகளைத் திருத்த ஆராம் முடியாது. தமிழிலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்து திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்யானங்களையும் பலகால் ஸேஷித்து நிரூபண சைபுண்யமும் பெற்றிருக்கின்ற மஹான்கள் ஆங்காங்கு இல்லாமற் போகவில்லை. அப்படிப்பட்டவர்கள் ஸேஷிக்கும் முறைமைகள் மிகத் திருத்தம் பெற்றேயிருக்கும் என்று உகந்திருக்கப் ப்ராப்தம்.

* யதார்த்தவாதீ பஹுஜநத்வேஷீ* என்கிற பழமொழி நமக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சினுள்ளுறையும் விஷயங்களை பஹுஜந கோபத்திற்கு அஞ்சி வெளியிடாமல் விருக்கும் வழக்கமில்லை. மிக அவசிய மென்றும் உசிதமென்றும் நமக்குத் தோன்றுகிற ப்ரக்ருத விஷயங்களை வெளியிட்டு வைத்தால் இது அடியோடு நிஷ்பலமாய்விடாது கால விசேஷத்தில் அதிகாரி விசேஷங்களிலாவது ஸபலமாகு மென்கிற நம்பிக்கை யிருப்பதனால் வெளியிடலாகிறது.

ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தோடு ஸாம்யத்தையும் அதிற்காட்டிலும் ஆதிக்யத்தையும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு நம் பூருவர்கள் நிரூபித்தருளியுள்ளார்கள். “உதாத்தாதிபத்க்ரம்.....செய் கோலமிதுக்குமுண்டு” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகையானது வேதத்திற்குள்ள லக்ஷணங்களெல்லாம் திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்குமுண்டென்று முதலிக்கிறது. அந்த வடமொழி வேதத்தின் அக்ஷாங்களை வைதிகர்கள் உச்சரிக்கும்போது எவ்வளவோ அவதானத்துடனும் பயத்துடனும் உச்சரித்து வருகிறார்கள். ஒரு மாத்திரை பிசகாகச் சொல்லிவிட்டாலும் மற்ற பாதகமுண்டென்று அஞ்சுகிறார்கள். அக்ஷாங்களை உச்சரிப்பதிலும் வெகுகட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. வேத மோதினவர்களையெல்லாம் வேதாத்யாயிகளாக ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள் பெரியோர்கள். ஆதுபூர்வி தப்பாமல் சொல்லுவது, அக்ஷரம் ஸ்வரம் மாத்திரை முத்தலானவற்றில் வழுவில்லாமல் சொல்லுவது என்கிற இவை தவிர, அக்ஷாங்களின் உச்சாரணக்ரமம் என்பது தனிப்பட்டவொரு பெரிய விஷயம். அதை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதற்குப் பலகாலம் குருகுலவாஸம் செய்யவேண்டும். அதற்கென்று அனேக க்ரந்தங்கள் தோன்றியுள்ளன. அதில் சிறிதும் ஆராய்ச்சி செலுத்தாமல் ஏதோ வேதாநுபூர்வியைச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறவர்களே எங்குமுள்ளார்கள்.

திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட லக்ஷணநூல் ஒன்றும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனாலும், விவேகிகளான பெரியார்களிடத்தில் பழகியே தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் பலபல. அச்சுக்கூடங்கள் ஏற்பட்டு திவ்யப்ரபந்தங்கள் அச்சேறினபின்பு அருளிச் செயல்களை குருமுகமாக க்ரஹிப்பவர்கள் மிகச் சிலரேயாயினர். அச்சிட்ட நாலாயிரப்பதிப்புகள் பெரும்பாலும் சொற்பிழை எழுத்துப்பிழை யில்லாமலே யிருக்கின்றன. அப்படி யிருந்தும் புஸ்தகபாட முள்ளவர்களும் புத்தகத்திலுள்ள எழுத்துக்களை யுற்றுநோக்கி அபசப்தம் புகாதபடி ஒதித் தரித்திருப்பவர்கள் ஆயிரத்தில் ஒருவரிருவரே தேறக்கூடும். “திருப்பல்லாண்டு ஒன்றை மாத்திரம் சொற்பிழை யெழுத்துப்பிழை சிறிதுமில்லாமல் ஒருவர் சொல்லிவிட்டால் அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென் றிருப்பேனடியேன்” என்று அடியேன் ஒரு ஸமயம் ஒரு கோஷ்டியில் விஜ்ஞாபிக்க நேர்ந்தது. அது கேட்டுப் பலர் சீறிவிழுந்தார்கள். உலக மெல்லாஞ் சீறினாலும் அதுபற்றி அடியேனுக்குக் கவலையில்லை. விவகிதங்களான விஷயங்கள் வெளிவந்தே தீரவேண்டுமன்றே.

பல்லாண்டு என்பதை ‘பெல்லாண்டு’ என்று உச்சரித்தல்; ‘பிரிவின்றியாயிரம்’ என்று விடத்து பிரவன்றி என்று உச்சரித்தல்; ‘படைபோர்’ என்பதை ‘படபோர்’ என்பது; ‘வாழாப்பட்டு’ என்பதை ‘வாழால்பட்டு’ என்பது; ‘எங்கள் குழுவினில்’ என்பதை ‘எங்கள் குழுவினில்’ என்பது; ‘புகுதலெர்ட்டோம்’ என்பதை ‘புகுதலிட்டோம்’ என்பது; ‘ஏழாட்காலும்’ என்பதை ‘காலம்’ என்பது; ‘இராக்கதர்வாழ்’ என்பதை ‘இராக்கதர்வாழ்’ என்பது; ‘வரம்பொழி’ என்பதை ‘வரம்பொழில்’ என்பது; ‘உடுத்துக் களைந்த..... கலைத்த துண்டு’ என்பது, ‘உன்தனுக்கு’ என்பது, ‘அணிகோட்டியர் கோன்’ என்பது..... இப்படிப்பட்ட

ஸேவைகள் எவ்வூரிலும் ஒரேவிதமாகக் காதில் விழுவதுண்டு. ஆனால் ஸேவிக்கவேண்டிய முறைப்படி ஸேவிப்பவர்கள் எங்குமே யில்லையென்று நாம் சொல்லவில்லை. பிழையில்லாமலும் பரம்போக்யமாகவும் ஸேவிப்பவர்கள் ஆங்காங்கு ஒருவரிருவர் எழுந்தருளியேயுள்ளார்கள். பெரும்பான்மையாக நமது காதில் விழும் அபசப்தங்களானவை நன்றாக ஸேவிப்பவர்களையும் மறக்கச்செய்துவிடுகின்றன.

திருப்பாவை சாத்துமுறை நாடோறும் ஒவ்வொரு திருமாளிகையிலு முள்ளது. அந்த இரண்டு பாசுரங்களையாவது பிழையில்லாமல் ஸேவிப்பவர்களுண்டா? “பெத்தம்மேல் துண்ணும் குலத்தில் பிறந்து” “எழேழு பரவைக்கும்” “மைத்துனன் காமங்கள் மாற்று”. “பறைகொண்ட வார்த்தை” “பைங்கமலத் தண்டரையில்” “சங்கத்திருமாலால் எங்கும் திரு வருள் பத்தி” “இன்பறவரொம்பாவாய்” என்றிப்படியெல்லாம் வாய்வந்தபடி சொல்லுமவர் எங்கும் மலிந்துள்ளார்கள். “பட்டர் பிரான்” என்பதை “பட்டற் பிரான்” என்பது, “விட்டு சித்தன்” என்பதை “விஷ்ணுசித்தன்” என்பது..... ஆக இப்படிப்பட்ட பிழைகளும் அபாரம். விஷ்ணு சித்தன் என்பதுதானே சொல்வடிவம்; அதை அப்படியே சொன்னால் என்ன பிழை? என்று ஆசேஷிப்பாருமுளர். விஷ்ணுசித்தன் என்பது வடசொல் வடிவமானாலும் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களில் வழங்கும் சொல்வடிவம் அதுவல்ல; விட்டுசித்தன் என்பதுதான் தமிழ்ச் சொல். முக்தி, பக்தி முதலிய வடசொற்கள் தமிழில் முக்தியென்றும் பக்தியென்றும் மாறுகின்றன. தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் ஸேவிக்கும்போது முக்தியென்றும் பக்தியென்றும் உச்சரிப்பரில்லை. அப்படி உச்சரித்தால் அது பிழையே யாகும். இதுபோலவே விஷ்ணுசித்தன் என்பதும் விட்டு சித்தன் என்பதும் தவறேயாகும். இப்படிப்பட்ட சொல்வறுகளையும் எழுத்துத் தவறுகளையும் நாம் எடுத்துக்காட்டப்படுந்தால் ஓரளவில் அடங்காது. ஆங்காங்கு திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸேவிப்பவர்களை தின்படியாக யாவரும் காணமுடியுமாதலால் இங்கே நாம் எடுத்துக்காட்டிய விஷயங்கள் அனைவர்க்கும் பிரதியக்ஷமாகக் கூடியவையே. இந்த வியாஸத்தை அவரவர்கள் வாசித்துப்பார்க்கும்போது இனி இப்பிழைகள் புகாதபடி ஸேவிக்க வேணுமென்று ஆசை கொள்வார்கள்; ஆனால் அநாதிவாஸனை எறிக்கிடப்பதனால் பாசி படர்வதுபோல் பழைய தப்புப்பாடங்களே தலைகாட்டித்தீரும்.

நல்ல விவேகியான ஒரு ஸ்வாமி திருப்பாவையில் *நாயகனாய்ப் பாசுரத்தில் “ஆயர் சிறு மயிரோ உமக்கு” என்றே ஸேவித்து வந்தார்; அடியேனாலும் தாங்க முடியாமல் ஒரு நாள் அவரை யழைத்து “அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம்; ஆயர் சிறுமயிரோமுக்கு என்னவேணும்” என்று சொல்லி அச் சொல்லின் ஸ்வரூபத்தையும் பொருளையும் விவரித்தேன். அதுகேட்டு அவர் ‘நாற்பது வருஷகாலம் இப்படித் தவறுதலாகச் சொல்லி வந்துவிட்டேனே’ என்று மிகவும் அநுதபித்துத் திருத்திக் கொண்டார். ஆனாலும் இரண்டொருமாதம் கடந்த பிறகு அவர் பழையபடியே “ஆயர்சிறுமயிரோ உமக்கு” என்றே சொல்லத் தொடங்கி விட்டார். அவ்விடத்தில் திருத்திக் கொண்டதாக ஞாபகங்கூட அவர்க்கு இல்லையாயிற்று.

மற்றொரு விவேகி உபதேச ரத்தினமாலையில் *முன்னோர் மொழிந்த பாசுரத்தில் “இது சுத்த உபதேச பரவார்த்தை பென்பர்” என்று ஸேவித்து வந்தார். ஒருநாள் அடியேன் அவரையழைத்து “ஐயோ! தேவரீர் இப்படி ஸேவிக்கலாமா? இதற்கு ஒரு அர்த்தமில்லையே, செய்யுளின் பத்திற்கும் பொருந்தாதே; ‘இது சுத்தவுபதேச வரவாற்ற தேன்பர்’ என்ன வேணும்” என்று விஜ்ஞாபித்தேன். அவரும் மிகவுகந்து திருத்திக்கொண்டார். ஆயினும் ரூடமுலமான அநாதிவாஸனையை அவரும் வெல்ல முடியாமற் போயினர். இங்ஙனே பல.

அவிவேகிகளா யிருப்பவர்கள் வாயில்வந்தபடி ஸேவிக்கிறார்களென்பது வியக்கத் தக்கதேயன்று. நல்ல விவேகிகளா யிருப்பாருங்கூட “நமது வாயில் என்ன சொல் வரு கிறது? அதற்கு என்ன பொருள்?” என்று சிற்றும் ஆராய்ச்சி செய்யாமலே யதேச்சமாக ஸேவித்து வருகிறார்களென்கிற துக்கம் அடியேனுக்கு அபரிமிதம். அடியேனுடைய பாபம் பிறர்வாயில்வரும் பிழைச் சொற்களே காதில்விழ ப்ராப்தமாகிறது. அவை கேட்டுப் பொறுத் திருக்குமியல்வுமில்லை பாவியேனுக்கு. ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களுக்கு இப்படியும் சில தண்டனைகள் ஏற்பட வேனுமா வென்கிற வருத்தம் நெஞ்சில் அபரிமிதமாக வுண்டாகிறது. தவறாகச் சொல்லுமவர்கள் ஆப்தர்களா? என்றுகூட ஆலோசியாமல் அவர்களோடு போராட வும் திருத்தங்களைத் தெரிவிக்கவும் நேர்ந்து விடுகிறது. குணக்ராஹிகளாயிருப்பவர்கள் விஷய வுண்மைகளைக் கேட்டு உகக்கிறார்கள்; திருத்திக் கொள்ளவும் மனங்கொள்ளுகிறார்கள். ‘இவன் சொல்லி நாம் கேட்பதா’ என்றிருக்கும்வர்கள் ‘உன்னுடைய விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டிகள் எம்மிடமும் விலைச் செல்லுமென நினைக்கிறாயோ’ என்று வெறுத்துப் பேசுவார்கள். இவற் றால் அடியேனுக்கு லாப நஷ்டங்கள் யாது மில்லையாதலால் என்பணியை யான் ஆற்றிக் கொண்டே வருகிறேன்.

வடமொழி வேதத்திற்கு அதிகாரிகள் த்ரி மதஸ்தர்களுமாகையால் பூமண்டலத்தில் அந்த வேதத்தைப் பூர்த்தியாக ஓதினவர்கள் பல ஆயிரக் கணக்கில் தேறுவர்கள். தாம் பர்ணீதிரம், காஸேரீதிரம், க்ருஷ்ணதிரம், கோதாவரீ திரம், கங்காதிரம் என்னும்படியான இடங்களில் ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாரங்கதர்கள் எண்ணிறந்துள்ளார்கள். காசீ கேஷத்திர மொன்றில் மாத்திரம் ஆயிரக்கணக்கான வேதப்புலிகள் உள்ளார்கள். நாஸ்திகம் தலைவிரித் தாடு மிக்காலத்திலுங்கூட இந்நிலையுள்ளது. திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்கு அதிகாரிகளோ நிகர் சிலரே. திருக்குறுங்குடி தொடங்கித் திருவேங்கட மலைக்குட்பட்ட விடங்களில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்மாத்திரமே திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கதிகாரிகள். அன்னவர்களில் நாலாயிரமும் பூர்த்தி யாக அதிகரித்தவர்கள் எத்தனை திருநாமங்கள் தேறுவார்களென்று கணக்கெடுத்தால் நூற்றுக் கணக்கில்தான் தேறும். திருவாய்மொழி மாத்திரம் தெரியும், நித்யாநுஸந்தானம் மாத்திரம் தெரியும், சில உபயுக்த ப்ரபந்தங்கள் தெரியும் என்பார் பலருளர். அவர்களை நீக்கி, நாலாயிர மும் பூர்த்தியாக அதிகரித்து அதை ஆதியோடந்தமாய் முகபாடமாகச் சொல்லவல்லவர்கள் எத்தனை ஸ்வாமிகளென்று ஆராய்ந்தால் 50, 60 திருநாமங்களாவது தேறுவார்களா என்பது ஸந்தேஹமே.

ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தில் ஸம்ஹிதை, பதம், க்ரமம், ஜடை, கனம், ப்ராஹ்மணம் என்று இத்தனை ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுக்குமேல் ப்ராதிசாக்க்யம், ஸப்தலக்ஷணம் முதலான லக்ஷணக்ரந்தங்களும் வர்ணக்ரமாதிரிசுஷ்களும் பலபல ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவி லும் பரிசீரமைப்பட்டுத் தேறுமவர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் காண்கிறோம். திவ்யப்ரபந்தங் களுக்குப் பதக்ரமாதிகள் யாதொன்றுமில்லை. ஸம்ஹிதையின் ஸ்தானத்திலேயான மூலம் மாத்திரமே அதிகரிக்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. பதம் க்ரமம் ஜடை முதலியவற்றில் படவேண்டிய பரிசீரமைப்பை விபாக்கியானங்களில் படவேண்டியதாகப் பெரியோர்கள் திரு வுள்ளம் பற்றியிருந்தார்கள். ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆசார்யஹ்ருதயம் முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் அவற்றின் விபாக்கியானங்களிலும் பரிசீரமைப்படுவதும் திவ்யப்ரபந்தங்களில் படவேண்டிய பரிசீரமைப்புகளுக்கு சேஷபூதம் என்றே பெரியார்கள் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானகாலசுஷ்பம் செய்வதென்கிற முறை ஆங்காங்கு அடியோடு லோப மடையாமல் சிறிது இருந்தாலும், ரஹஸ்ய மூலங்களைக் கண்டபாடமாகத் தரித்து ப்ரமேய

சிலைக்களை நன்கு செய்து தேறியுள்ளவர்கள் தேடிப்பிடிக்கத் தக்கவர்களாகவேயுள்ளார்கள். இடையில் பராஸங்கிகமான இவ்விஷயம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்.

தமிழ்வேதமென்றும், வடமொழி வேதத்திற்காட்டிலும் மேம்பட்டதென்றும் நம் ஆசாரிய ஸார்வபௌமர்கள் பாராட்டின திவ்யப்ரபந்தங்களில் நாம் அச்சத்தை காட்ட வாகுமோ? எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் மனம்போனபடியும் வாய்வந்தபடியும் சொல்ல வாகுமோ? புத்தகங்கள் கண்ணாடிபோல் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. எழுத்துக்களை என்ன றிப்பார்த்துப் பிழைபுகாவண்ணம் சிந்தனை செய்ய வேண்டாவோ? “எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம்பயக்குமே” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதனால் அபத்தமாகவோ ஸுபத்த மாகவோ எப்படிச் சொன்னாலும் இன்பமேயாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனாலும் அபத்தங்கள் புகாவண்ணம் காக்கவே வேண்டும். எம்பெருமான் வாத்தஸ்ய குணத்தினால் தோஷபோக்யன் ஆயினும் அது கொண்டு நாம் தோஷங்களை மனஸ்கரித்துச் செய்யலா தன்றோ.

இனி உச்சாரணவகையைப் பற்றிச் சில எழுதுகிறோம். கன்று, சென்று, சுற்றும், பெற்றம்..... இவைபோன்ற சொற்களை வெறுந்தமிழர் உச்சரிக்கும் வகைபோல் அல்லாமல் தமிழ்வேதம் வல்லவர்கள்—கன்னு, சென்னு, சுத்தம் பெத்தம்..... என்றிப்படி உச்சரித்து வருவது ஸகல திவ்யதேசங்களிலும் ஒரு நீராகக் காணும் விஷயம். திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஈரச் சாரங்களென்றும், செவிக்கினிய செஞ்சொற்களென்றும் வழங்கப்படுவதால் செவிக்குக் கடினமாக உச்சாரணம் கூடாது என்கிற திருவுள்ளத்தினாலேயே ஸ்ரீமந்தாமுனிகள் ஆள வந்தார்போல்வாரான பேராசிரியர்கள் இப்படி நியமித்தருள, இப்படியே உச்சாரண ஸம்பிரதாயம் அநாதிகாலமாக நிகழ்ந்து வருகிறது. இதுநிற்க, வடமொழியில் ப்லுதம் என்பது தமிழில் அளபெடை யெனப்படுகிறது. அதாவது மூன்று மாத்திரை. வேதத்தில் பலவிடங் களில் ப்லுதம் வரும். அங்கெல்லாம் அது தனிப்படத் தெரியும்படி நீட்டி நிறுத்தி ஒதுவர்கள். திவ்யப்பிரபந்தங்களிலும் அப்படியே பல விடங்களிலும் வருவதுண்டு. பெரியாழ்வார் திரு மொழியில் (5-4-2.) “இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கோளீஇ வேகின்றதால்” என்றவிடத்து தீக்கோளீஇ என்பதில் ளீகாரத்தை மூன்று மாத்திரை நீட்டி நிறுத்திச் சொல்லவேணும். இப் படி ஒரிடமன்று; * தெளிதாகவுள்ளத்தைச் செந்நீஇ * (முதல் திருவந்தாதி 30) * செந்நெல் * சுழை வரம்பொரீஇ * (பெரியதிருமொழி 3-5-3) * தோளிசேர் பின்னை பொருட்டெருதேழ் தழீஇ * (திருவாய்மொழி 4-2-5) * ஒண்சுடரடிப்போதொன்று விண்செலீஇ * வானவர் முறைமுறை வழிபட ரீஇ * (திருவாசிரியம் 5.) என்றிப்படி பல விடங்களுண்டு. இவ்வி டங்களில் ப்லுதமென்கிற விசேஷ மிருப்பதாக அறிந்துள்ளவர்கள் மிகச் சிலரேயாவர். அவ் விடங்களைச் சேகிக்கையில் கேட்கும்போது மிகவும் பரிதாபமாகவிருக்கும். நெடில்களை நீட்டுகிற அளவுகூட இல்லாமல் குறிலாகவே சேகிப்பர் பலர். இந்த யுகத்தில் திருந்தக் கூடியதாகத் தோன்றவில்லையிது. நீட்டவேண்டாத இடங்களில் நீட்டுவதோ அபரிமிதம். திருப்பாவையில் (ஏரார்ந்தகண்ணி) என்பதை (ஏரார்ந்தகண்ணீர்) என்று நீட்டி, கண்ணனைக் கண்டவுடனே யசோதைக்கு ஆணந்தக்கண்ணீர் பெருகிவிட்டதென்று இவர்களும் கண்ணீர் பெருக்கத் தோடங்கிவிடுவார்கள். திருவாய்மொழியில் *மாமணிவண்ணாவின் செங்கமலவண்ண மென்மலரடி * என்றவிடத்து, பிரித்து நிறுத்துகையில் சேங்கமலவண்ண! என்று திருவாய்ப் பாடிவரையிலோ திருக்குருகூர்வரையிலோ நீட்டுவர் பலர். இப்படியானவர்களில் நீட்டு கிறவர்கள் அளபெடை வருமிடங்களில் நீட்டவேண்டுமென்பதை அறியாமலே யிருந்துவருகிறார்கள்; சிுகித்துத் தருவாருமில்லை.

